

bode vedno najboljše šlo, ako dela reči zmožen zanesljiv človek in sicer s prostostjo, ki je le mogoča.

Povsod bi imele reči večjo veljavo imeti, kakor osebe.

Držati bi se imelo prepričanja, da je nemogoče, opraviлом od zgorej sem dajati pravi tek po ukazih in podukih, ako je človek, ki ima reči oskrbovati, nevoljen ali zanemarjen v glavi ali v srcu. Namesti tega kaže duh naših naredeb, da višja uprava hoče uredovati posamne reči, popravljati pomote v posamnih slučajih, in zavarovati s postavami, in s tem se uradniku vzame veselje in pogum do samostojnega opraviła, prisili in zapelje bolj zmožne k onemu sistemu delanja spisov, kjer se potém reči po navadi višjih oblastnij uredujejo, so li primerne ali ne, — spodkopuje se s tem nravstvena službina podlaga in spregledujejo se kar je mogoče tu in tam napake podložnih. Višja oblastnija mora naposled izpred oči zgubiti pravo jedino rodovitno stališče in vedno globokeje zagaziti v nevspešni poskus, dobiti tek opravił, v katerem utegnejo tudi nevedni ljudje kaj dobrega in vspešnega stvariti. Tako nastaja potem to pregledovanje, podučevanje in popravljanje v majhnem in majčkinem, zavoljo česa spisi vedno bolj narašajo, pogled za pomenljive reči vedno bolj temni in se duh celega upravnstva od reči vedno bolj odvräča in na nekoristne oblike obrača.

Zatorej je pri višjih oblastnijah najpotrebniše to, duh neposrednega dela oživeti. To se pa le dá doseči, ako se za delo poklicane osebe v dobrem čutji ohranijo po živem pečanji z možmi praktičnega poklica, ne v spisih okamnjenimi.

O poskusu pri telesni poškodbi.

C. kr. deželna sodnija v Ljubljani je z rabsodbo od 28. julija 1882 l., št. 7410 izrekla: J. K., 41 let star, katolik in oženjen, čevljar v L., zakrivel je hudodelstvo težke telesne poškode po §. 8, 152, kaz. zak., katero je izvršil s tem, da je dné 16. junija 1881 l. Melhijora Jagerja s čevljarskim nožem v trebuh suniti poskušal, — sicer ne iz nakane usmrtiti ga, pač pa v hudobnem

namenu, pri katerej priliki bi pa bil lahko Melhijora Jagerja težko poškodoval, da ni Jager ročno odskočil, tako da ga je samo na hlače zadel, — da je torej izvršil čin, ki je hotel istinito izvršitev prouzročiti, katera pa je le za tega delj izostala, ker je tuja zapreka vmes stopila; obsodi se torej po §. 154 kaz. zak. pri uporabi §§. 54 in 55 v dvamesečni zapor, poojstren vsak teden s postom, in po §. 389 kaz. proc. reda v stroške.

Razlogi.

Dne 16. junija 1881, zvečer, nastal je mej J. K. in Anton Jagerom prepir. Pri tem je prvi zadnjemu očital, da mu ženo zapeljuje. Po tem očitani razkačen, planil je Jager proti K., ki se je takoj v beg podal. Ali K. se je kmalo povrn timer prinesel s sabo čevljarski nož, in hotel z njim Jagra napasti. Po vrišu, ki je pri tem nastal, opozorila sta se Anton Jagrova sinova, ter sta, boječ se za svojega očeta, ravno v hipu na mesto prihitela, ko je K. dvignil roko z nožem, da bi sunil Antona Jagra v trebuh, — ali le-ta, ki je bil nekoliko korakov oddaljen, odskočil je ter se sunku odtegnil. K. je potem pograbil sina Melhijorja Jagra za roko ter ga sunil proti trebuhu. Melhijor Jager rešil se je pred zabodbo samo s tem, da se je takoj sklonil ter trebuh nazaj potisnil.

Objektivno je tedaj dokazano hudodelstvo teške telesne poškodbe po §. 152, kaz. zak. Ker je po zapriseženih pričah Melhijoru in Francu Jagru dokazano, da je toženi v istini proti trebuhu Melhijora Jagra s čevljarskim nožem meril, da pa se je letá teški telesni poškodbi samo s tem odtegnil, da se je sklonil; da je potem takem izvršitev hudodelstva samo vsled tuje zapreke izostala; da je dalje sovražni namen razviden iz celega dejanja kakor tudi iz besed, ki jih je zatoženi proti Melhijorju Jagru zakričal, rekoč: „ti si glih tak lump, kakor tvoj oče!“ in ker popolno pijanost, katero zatoženi ugovarja, priče nikakor potrditi niso mogle: se je toženi po §. 8, 152. kaz. zak. obsoditi moral.

K obsodbi po §. 8, 155, a, kaz. zak. se po državno-pravdniškem predlogu sodišče ni moglo odločiti in sicer za tega delj ne:

a) Ker se je sicer pri glavni obravnavi dokazalo, da je toženi sovražni čin sicer v sovražni nakani izvršil, da je torej činil z

„dolus generalis ali indirectus,“ nikakor pa ni dokazano, da je zatoženi v zatožbi dejani čin direktno s kakim v §. 152 kaz. zakona naštetim vspehom, torej s kakim specijelnim dolus-om izvršiti hotel;

b) ker se v predležečem zdravniškem „mnenji“ skušenci o tem niso izrekli, je li orožje, katero je zatoženi v tem slučaju rabil, tako bilo, da splošno nevarnost na življenji prouzročuje. Po tem takem se ravno moment, ki je k uporabi lit. a, §. 155 kaz. zak. neobhodno potreben, nikakor ni dokazal.

Pri določbi kazni ni bilo v ozir jemati nikakega obteževalnega momenta, v oledčavo pa se je štelo, da je čin ostal pri poskusu, pijanost in neomadeževano prejšnje življenje. Ker se tedaj samo oledčevalne okoljščine nahajajo, katere poboljšanje obsojenega po vsej pravici obetajo, smel se je §. 54 kaz. zak. in gledé na nedolžno obitelj tudi §. 55 kaz. zak. v porabo vzeti. Druge določbe v razsodbi opravičujejo se po zakonih, ki so ondi navedeni.

(Dalje prihodnjič.)

Sodelovanje občinskih uradov pri zvrševanju gozdnega zakona.

Zvrševanje gozdnega zakona je najprvo, kar se tiče gospodarjenja gledé občinskih in privatnih gozdov, nalog političnih uradov in navlašč za to nastavljenih organov, gledé državnih gozdov pa skrb gozdnim direkcijam in domenskim direkcijam.

Gledé gozdne policije in prestopkov gozdnega zakona kompetentni so politični uradi, ako se pri prestopkih ne uporablja kazenski zakon.

Ker so pa občinski gozdi občinsko imetje in ker imajo privatni gozdi namen, da potrebam za hišo in kmetijo zadostujejo, nastopijo torej pri njihovem oskrbovanji, kakor tudi pri zvrševanju gozdne policije interesi občin, kateri jih morajo do tega nagniti, da pri zvrševanju gozdnega zakona sodelujejo sploh in pa tudi tam, kjer občina direktno ni na to navezana.